

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI TƯ
TRÌNH CÔNG TỬ KẾT ÁN TRẦN GIA

Lại nghe Thái hậu cất tiếng hỏi:

- Tủ đóng rất kín, làm sao bên trong lại có chuột được?

Vua Khang Hy bụng bảo dạ:

- Nói tới đây là mọi sự bại lộ rồi. Bây giờ mù đã chuẩn bị sẵn sàng, không thể tập kích đột ngột được nữa.

Nhà Vua lui ra đến cửa, nhìn Vi Tiểu Bảo vẫy tay nói:

- Gọi thị vệ vào đây! Trong tủ có thanh âm quái lạ, không chừng thích khách ẩn mình trong đó để toan ám hại Thái hậu.

Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi quay ra ngoài lớn tiếng hô:

- Thánh chỉ truyền cho thị vệ vào hầu.

Tám tên thị vệ chạy vào đứng ở cửa tấm điện khom lưng đợi chỉ.

Thái hậu nổi giận hỏi:

- Hoàng nhi! Người làm trò gì vậy?

Vua Khang Hy cười đáp:

- Ôi Phải rồi! Kiến Ninh công chúa ẩn mình trong tủ để giỡn chơi. Tâu Thái hậu! Hải nhi tìm y khắp nơi không thấy. Nhất định y vào trong tủ ngồi ẩn.

Nhà Vua giơ tay mặt lên vẫy.

Vi Tiểu Bảo chạy đến mở tủ, nhưng cửa tủ khoá chặt không mở ra được.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Tâu Thái hậu! Chìa khoá tủ này đâu?

Thái hậu tức giận lớn tiếng:

- Ta đang khó ở, mà hai đứa trẻ nít các người không để yên, còn vào đây quấy nhiễu, đùa giỡn. Các người ra đi, mau!

Bọn thị vệ đã biết Hoàng đế thường tử vũ đùa giỡn với công chúa Kiến Ninh, nghe Thái hậu nói vậy, tên nào cũng tủm tủm cười.

Vua Khang Hy thấy Thái hậu không chịu mở tủ liền hô:

- Này cửa tủ ra! Thái hậu trong mình khó ở, không được quấy rầy lão nhân gia.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Nô tài xin tuân chỉ.

Gã rút lưỡi trủy thủ ở ống gậy ra thò lưỡi dao vào cửa tủ khẽ rạch một cái. Khoá tủ đứt liền, cánh cửa tủ mở ra.

Trong tủ chỉ thấy toàn chăn mùng và mười mấy bộ áo, chứ chẳng có người nào.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Đêm qua hiển nhiên chân Thái hậu còn bị dấu ở trong tủ mà, sao bây giờ lại chẳng thấy đâu? Phải chăng mục điểm giả sợ sư phụ ta tiết lộ vụ này ra ngoài nên hạ sát chân Thái hậu rồi?

Gã quay đầu lại nhìn thấy nhà Vua lộ vẻ kinh nghi, liền nhìn vào giường thì thấy một chỗ chần cao lù lù, dường như có dấu người.

Gã cả mừng tâu:

- Công chúa ẩn ở trong chần Thái hậu.

Nhà Vua vội giục:

- Kéo y ra đây mau!

Ngài sợ giả Thái hậu thấy sự tình bị bại lộ, có thể hạ sát chân Thái hậu tức khắc.

Vì Tiểu Bảo nhảy xổ lại bên giường, thò tay vào trong chần luôn dưới cẳng Thái hậu, tưởng để kéo chân Thái hậu ra. Nào ngờ gã đụng tay và cái đùi lông lá xồm xoàm, bất giác giật mình kinh hãi.

Giữa lúc ấy một cẳng chân lớn đá mạnh ra đột ngột trúng vào trước ngực Vì Tiểu Bảo.

Vĩ Tiểu Bảo rú lên một tiếng:

- Ủi chao!

Rồi ngã ngựa về phía sau.

Tấm chắn hất tung lên! Một người trần truồng như khối thịt lù lù trườn chắn lên Thái hậu rồi ôm lấy chạy ra cửa.

Bọn thị vệ giật mình kinh hãi vội vàng cản đường, liền bị khối thịt đụng mạnh. Năm tên thị vệ bị hất tung đi.

Khối thịt lớn ôm Thái hậu xông ra ngoài.

Nhà Vua đứng cửa ngó theo thấy khối thịt chạy nhanh như bay. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống đã đến chân tường ngự hoa viên.

Vua Khang Hy lớn tiếng hô:

- Rượt theo cho mau!

Năm tên thị vệ đụng vào khối thịt bị gãy xương ngã lăn dưới đất không bò dậy được.

Còn ba tên phải đi quanh bức tường vây để ra ngoài thì không thấy khối thịt đâu nữa.

Vua Khang Hy lại hô:

- Về đây! Về đây!

Ba tên thị vệ không biết làm thế nào nghe Hoàng đế hô hoán liền trở gót chạy về.

Nhà Vua định thần lại phán bảo:

- Các người đứng yên đây. Đừng có lên tiếng!

Ngài đóng cửa tấm điện lại, khẽ hỏi:

- Vụ này ra làm sao?

Vĩ Tiểu Bảo trước ngực đau đớn kịch liệt, gắng gượng ngồi dậy tâu:

- Yêu... yêu quái!

Gã sợ quá, mặt không còn chút huyết sắc.

Vua Khang Hy lắc đầu nói:

- Không phải yêu quái. Hắn là gian phu của mục điểm già.

Vì Tiểu Bảo chẳng hiểu ra sao, hỏi lại:

- Gian phu là thế nào?

Vua Khang Hy đáp:

- Đó là một người đàn ông. Người không trông rõ ư? Tên này lùn tịt mà mập ú, trông chẳng khác một trái banh thịt.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa buồn cười nói:

- Mục điểm già dẫu một gã đàn ông lùn tịt, mập ú... không mặc quần áo ở trong chăn

Vua Khang Hy nghiêm nghị ngắt lời:

- Chân Thái hậu ở đâu?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Chỉ mong sao bà... không bị mục điểm giết chết...

Gã sực nhớ tới điều gì, liền bỏ hết chăn đệm trên giường xuống lật giát giường lên nói:

- Gậm giường còn có sán ngấm.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe có tiếng người rên rất khế.

Vua Khang Hy cả mừng, chạy lại giúp Vì Tiểu Bảo mở giát giường thì thấy bên dưới có người đàn bà đắp một tấm chăn mỏng nằm ngang trên tấm ván.

Trong tấm điện tối mò chẳng nhìn thấy gì. Vua Khang Hy hô:

- Thắp nến lên!

Vì Tiểu Bảo vội quẹt lửa thắp vào đèn nến cầm đến gần soi thì thấy người đàn bà này gương mặt trái xoan, nước da xanh lợt. Đúng là chân Thái hậu bị giam trong tủ trước kia.

Nhà Vua được gặp chân Thái hậu hồi ngài còn nhỏ tuổi quá. Đến nay đã cách mười mấy năm trời, đáng lý không phân biệt được chân giả. Nhưng tướng

mạo người đàn bà này giống hệt Thái hậu mà ngài trông thấy hàng ngày, nên biết là đúng rồi.

Vua Khang Hy vội đỡ bà dậy hỏi:

- Phải chăng... đây là... chân Thái hậu?

Người đàn bà này lâu ngày không ánh sáng, bị lửa nến làm cho quáng mắt không mở ra được. Bà ấp úng:

- Ngươi... ngươi là....

Vĩ Tiểu Bảo đỡ lời:

- Tâu Thái hậu! Đây là đức đương kim Hoàng đế. Ngài thân hành vào cứu thánh giá.

Người đàn bà gắng gượng hé mắt nhìn Vua Khang Hy một lúc rồi ngập ngừng hỏi:

- Ngươi... ngươi đúng là Hoàng thượng đây chứ?

Đột nhiên bà oẹ một tiếng rồi khóc oà lên. Bà ôm chặt lấy nhà Vua.

Vĩ Tiểu Bảo cầm lấy cây nến lùi ra xa mấy bước.

Gã liếc nhìn khắp trong tấm điện chẳng thấy thích khách, gian phu gì gì hết. Cả bọn giả cung nữ cũng không còn một tên nào. Gã tự nhủ:

- Bữa nay Hoàng thượng cùng chân Thái hậu trùng hội, tất có nhiều chuyện nói với nhau. Ta ngồi đây có điều bất tiện.

Gã liền đặt cây đèn nến xuống bàn rồi rón rén lui ra ngoài, xoay tay khép cửa điện lại.

Gã thấy tám tên thị vệ cùng bọn cung nữ, thái giám đứng ngay như cán tàn cả một lượt ở ngoài cửa. Tên nào cũng lộ vẻ khùng khiếp.

Gã vẫy tay triệu tập bọn chúng vào trong vườn hoa và hỏi họ:

- Vừa rồi đức Hoàng thượng và Kiến Ninh công chúa chơi trò bịt mắt bắt dê. Công chúa mặc bộ áo cổ quái trông giống như trái banh thịt chạy ra ngoài, các ngươi có trông thấy không?

Một tên thị vệ cảnh giác mau lẹ vội đáp:

- Dạ dạ! Thân pháp Kiến Ninh công chúa thật là mau lẹ. Bộ áo công chúa mặc coi rất ngoạn mục.

Vì Tiểu Bảo tùm tùm cười nói:

- Trò giỡn chơi trẻ nít đó, đức Hoàng thượng không muốn người ngoài hay biết. Các người có mồm thì nắp, có cặp thì đây, nếu muốn giữ vững cái đầu trên cổ. Các người ngửa miệng hót lẻo nói càn nói bậy là mất mạng đó, có hiểu không?

Bọn thị vệ, cung nữ, đồng thanh đáp:

- Bọn nô tài xin bưng kín miệng bình, không dám nói hớ ra ngoài.

Vì Tiểu Bảo gật đầu. Gã nhìn năm tên thị vệ bị hất té thụ thương hỏi:

- Các người vì lẽ gì đang lành lặn mà lại bị thương như vậy?

Một tên thị vệ đáp:

- Thưa phó tổng quản đại nhân! Sáng nay bọn tiểu nhân năm người rèn luyện võ nghệ rồi ra tay nặng quá, tỷ đấu đến nỗi bị thương.

Vì Tiểu Bảo làm bộ mắt nhắm mũi nhắm:

- Còn bà nó! Giữa anh em trong nhà luyện võ mà nặng tay đã thương đến như thế ư? Sao các người không đánh chết nhau đi?

Năm tên thị vệ đồng thanh đáp:

- Dạ dạ! Từ nay trở đi bọn tiểu nhân xin thận trọng.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ta sẽ trích ngân khoản cho mỗi tên bị thương ba chục lạng bạc để chữa thuốc.

Năm tên thị vệ vội khom lưng tạ ơn.

Vì Tiểu Bảo còn thoá mạ một câu:

- Tổ bà nó! Gia nương các người nuôi dưỡng lớn người như vậy cũng uống mà thôi. Các người muốn giữ nguyên vẹn cái miệng để ăn cơm thì coi chừng cái mồm chó, đừng sủa bậy. Nếu các người sợ lúc ngủ mơ nói quàng thì cắt vức cái lưỡi đi cho rồi. Các người bây giờ báo danh cho lão gia nghe.

Bọn thị vệ, cung nữ, thái giám đều nói họ tên cho gã biết.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Được rồi! Câu chuyện bịt mắt bắt dê nữa này, hể lão gia mà nghe thấy một chút phong thanh thì bất chấp tên nào hót lẻo ta cũng chém hết cả ba mươi lăm đứa. Các người có chịu không?

Mọi người đều hiểu rằng vừa rồi đã nhìn thấy quái sự là khó lòng bảo tồn được tính mạng, vì đức Hoàng thượng sẽ giết hết để bịt miệng. Chúng tự nhủ:

- Đây là Quế công công làm như vậy để cứu sống cho mình. Y thật là khoan nhân đại độ.

Trong lòng cảm động, chúng quỳ mọp cả xuống đồng thanh nói:

- Bọn tiểu nhân đa tạ ơn lớn của công công đã thương tình mà cứu mạng cho.

Vì Tiểu Bảo xua tay đáp:

- Sao các người lại tạ ơn ta? Nếu có ơn đức thì là của Hoàng thượng ban cho chứ không phải ta.

Gã nói rồi trở về cửa tấm điện, ngồi xuống thêm đá yên lặng chờ đợi.

Sau quá nửa giờ, gã mới nghe nhà Vua cất tiếng hô:

- Tiểu Quế Tử vào đây!

Vì Tiểu Bảo lật đặt tiến vào tấm điện thấy Thái hậu cùng Hoàng thượng sòng vai ngồi trên giường. Hai người nắm tay nhau và cặp mắt hầy còn ngấn lệ.

Gã vội cúi xuống dập đầu hô:

- Thái hậu vạn thọ! Thánh thượng muôn năm!

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa rồi Thánh thượng cùng Kiến Ninh công chúa chơi trò bịt mắt bắt dê, bên ngoài có ba mươi lăm tên nô tài trông thấy. Nếu như một tên nào mồm miệng bép xép nói hớ ra ngoài là nô tài lập tức đem tận số xử tử, không bỏ sót một mống. Bọn chúng nghe nô tài tuyên bố như vậy đã sợ vỡ mật, chắc không tên nào dám hớ mồm.

Vua Khang Hy gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Vì Tiểu Bảo lại tâu:

- Nếu Thánh thượng muốn hạ sát bọn chúng ngay để khỏi mối lo âu thì nô tài xin lập tức tuân chỉ thi hành.

Vua Khang Hy nghe Tiểu Bảo nói vậy còn đang chần chừ thì Thái hậu lên tiếng:

- Bữa nay mẫu tử trùng phùng là một đại hỷ sự, không nên có chuyện giết người.

Vua Khang Hy tâu:

- Đại Xín tuân lời mẫu hậu. Chúng ta sẽ làm nhiều Phật sự, cảm tạ đức Thượng đế cùng đức Bồ Tát đã phù hộ cho.

Thái hậu chú ý nhìn Vì Tiểu Bảo nói:

- Người còn nhỏ tuổi mà đã lập được rất nhiều công trạng. Thật là hiếm có.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Đây là hồng phúc của Thái hậu cùng Hoàng thượng. Nô tài hận mình không làm hết phận sự kẻ tôi trung để khám phá ra gian mưu của chúng sớm hơn, khiến Thái hậu phải cực khổ bấy nhiêu năm.

Thái hậu nghe nói lòng như se lại, hai hàng châu lệ trào ra. Bà nhìn nhà Vua nói:

- Hoàng nhi nên phong thưởng xứng đáng cho thằng nhỏ này.

Vua Khang Hy tâu:

- Dạ dạ.

Rồi ngài bảo Vì Tiểu Bảo:

- Chức quan của người khá lớn rồi. Bữa nay trẫm phong tước cho. Nhà Đại Thanh ta phân tước ra làm năm bậc: Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Trẫm phong người đệ nhất đẳng Tử tước.

Vì Tiểu Bảo dập đầu tạ ơn, miệng hô:

- Đa tạ hồng ân của Thái hậu... Đa tạ lòng ưu ái của Thánh hoàng.

Nhưng gã nghĩ thâm trong bụng:

- Tước tử hay tước gì gì đối với ta đều vô dụng.

Gã thấy nhà Vua vẫy tay liền khép nép lui ra.

Gã tính thâm trong bụng:

- Mục đích già trốn ra khỏi Hoàng cung mà tên gian phu của mục võ công rất ghê gớm, biết đâu hẳn không trở lại báo thù.

Gã liền đi tìm Đa Long để báo tin và dặn lão phân phái thị vệ phòng gian bảo mật cho Hoàng thượng cùng Thái hậu đăng ngăn ngừa địch nhân vào cung hành thích.

Rồi gã tự nhủ:

- Nếu mục đích già về đảo Thần Long báo cáo với Hồng giáo chủ thì e rằng bất lợi cho ta. Vậy ta phải hạ thủ trước là hơn. Bây giờ ta lấy hết những địa đồ trong kinh sách ra rồi đưa kinh đến đảo Thần Long cho giáo chủ, tất lão sẽ gửi thuốc giải cho ta. Còn lão không tìm thấy địa đồ lại là chuyện khác, chẳng liên can gì đến ta.

Quyết định chủ ý rồi, Vi Tiểu Bảo ra khỏi cung Từ Ninh đi hội kiến với bọn Mã Ngạn Siêu, Tiểu Lão Bản.

Quần hùng trong Thiên Địa Hội thấy gã đến đều mừng rỡ, mở tiệc khoản đãi.

Chiều hôm ấy, Vi Tiểu Bảo kéo Mã Ngạn Siêu ra một chỗ nói:

- Mã đại ca! Nhờ đại ca kiếm dùm cho tại hạ một cái búa, một câu thiết trụ và một lưỡi đục.

Mã Ngạn Siêu vâng lời đi lấy ngay cho Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo lại sai Mã Ngạn Siêu đem những thứ đó vào trong căn nhà tường đất có đặt cỗ quan tài ở ngoài vườn.

Gã nói:

- Tại hạ muốn mở cỗ quan tài đặt mấy thứ vào.

Mã Ngạn Điều dạ một tiếng. Trong lòng hấn lấy làm kỳ, nhưng không thấy hương chủ nói ra hấn cũng không dám hỏi vặn.

Vì Tiểu Bảo biết ý liền giải thích:

- Đêm hôm kia người chết ở đây báo mộng cho tại hạ là cần mấy thứ này. Tại hạ nghĩ tình quyến cố cần phải cúng đường cho hồn.

Mã Ngạn Điều càng lấy làm kỳ, đành vâng dạ làm theo.

Vì Tiểu Bảo lại dặn:

- Mã đại ca gác cửa dùm cho. Bất luận ai đến cũng không được vào.

Vì Tiểu Bảo dặn xong mở cửa lên vào cài then lại.

Gã thấy trên mặt quan tài đầy bụi bặm, đúng là không ai đụng đến.

Gã liền thò lưỡi đục lấy búa đóng để cạy nắp quan tài mở lên. Gã thò tay vào trong lấy sáu bộ Tứ thập nhị chương kinh gói bằng giấy dầu ra rồi toan đập nắp quan tài lại như cũ thì bất thành linh nghe tiếng Mã Ngạn Điều quát hỏi:

- Ai đó?

Tiếp theo có người quát hỏi lại:

- Trần Cận Nam ở đâu?

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi lắm bầm:

- Không hiểu ai hỏi sư phụ mình?

Có điều gã phảng phất nghe thấy khẩu âm quen quen.

Mã Ngạn Điều lại lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Một người khác cất tiếng lạnh lùng nói:

- Bất luận y ẩn nấp ở đâu cũng phải lộ ra.

Thanh âm người này Vì Tiểu Bảo nghe rất quen tai. Gã biết ngay là Trịnh Khắc Sảng. Trong lòng cực kỳ kinh hãi, gã tự hỏi:

- Sao thẳng lối thói tha này lại tới đây?

Rồi gã nghĩ ngay đến người nói trước đúng là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm.

Lại nghe khí giới đụng nhau bật lên hai tiếng choang choảng. Tiếp theo là tiếng rú của Mã Ngạn điều rồi y té huỳnh xuống đất.

Lúc này Vi Tiểu Bảo càng kinh hãi hơn. Gã không kịp nghĩ gì nữa chuồn ngay vào trong quan tài.

Lại nghe Trịnh Khắc Sảng nói:

- Nhất định tên phản tặc đó ẩn trong nhà này.

Vi Tiểu Bảo xiết bao nổi kinh hoàng, kéo nắp quan tài dậy lại.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Cánh cửa đã bị đá gãy. Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm tiến vào trong nhà.

Vi Tiểu Bảo nằm trong quan tài còn thấy một tia sáng lọt vào biết là mình hoảng hốt chưa dậy nắp quan tài kín hết. Gã than thầm:

- Hồngбет! Hồngбет! Bọn chúng kiếm sư phụ không thấy, lại thấy đồ đệ.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người chập rĩ hỏi:

- Công tử muốn kiếm tại hạ ư? Có chuyện gì vậy?

Đúng là thanh âm của Trần Cận Nam.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm tự nhủ:

- Sư phụ ta tới rồi.

Bỗng nghe Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Trần Vĩnh Hoai! Người có coi ta vào đâu không?

Giọng nói đầy vẻ phẫn nộ.

Trần Cận Nam nói:

- Sao nhị công tử lại nói vậy? Hôm kia thuộc hạ mới được tin công tử đến Bắc Kinh, liền đi suốt ngày đêm từ Thiên Tân tới đây. Không ngờ nhị công tử đại giá lại đến trước, thuộc hạ không kịp nghinh tiếp. Mong nhị công tử tha tội cho.

Vì Tiểu Bảo thấy sư phụ mình nói với Trịnh Khắc Đãng cực kỳ cung kính không khỏi tức mình lắm lắm:

- Nhị công tử thì đã làm cái con chó gì mà hách thế?

Trịnh Khắc Đãng hỏi:

- Phụ vương sai ta đi công cán ở Trung Nguyên, người biết rồi chứ?

Trần Cận Nam đáp:

- Dạ.

Trịnh Khắc Đãng hỏi lại:

- Người đã biết mà sao không tùy tùng để bảo vệ?

Trần Cận Nam đáp:

- Thuộc hạ phụ trách công việc trọng đại và khẩn cấp, chưa thể phân thân để đi tùy tùng, xin nhị công tử lượng thứ cho. Thuộc hạ lại được biết đã có Phùng đại ca theo hầu nhị công tử mà thần công của y đã thành vô địch khiến bọn chuột nhắt phải khiếp sợ. Dĩ nhiên y có thể bảo vệ nhị công tử đặng bình yên vô sự.

Trịnh Khắc Đãng hừ một tiếng ra chiều tức giận hỏi:

- Ta đến Thiên Địa Hội mà sao bọn thủ hạ của người như đàn chó đàn hổ mà dám đối đãi vô lễ với ta như vậy?

Trần Cận Nam nói:

- Đó chắc là vì bọn chúng chưa nhận biết nhị công tử. Nhất là ở thành Bắc Kinh này, nhóm Thiên Địa Hội của bọn thuộc hạ lại hành động phản nghịch với bọn Thất Sát, ai nấy đều phải thận mật mà thành ra khiếm lễ với nhị công tử. Thuộc hạ xin có lời tạ lỗi.

Vì Tiểu Bảo càng nghe càng tức giận, gãi tự hỏi:

- Tại sao sư phụ ta lại phải kính cẩn thẳng lỗi thối tha này như vậy?

Lại nghe Trịnh Khắc Đãng hỏi:

- Người chối tuột đi như thế là hết, thì ra lắm lỗi ở nơi ta chăng?

Trần Cận Nam đáp:

- Không dám.

Trịnh Khắc Sảng nói:

- Đây là chỉ dụ của Phụ vương ta, người cầm lấy mà coi.

Vì Tiểu Bảo nghe tiếng tờ giấy động lật sạt.

Rồi tiếng Trần Cận Nam đáp:

- Dạ! Thuộc hạ đọc xong rồi.

Trịnh Khắc Sảng nói:

- Người đọc lại nghe coi.

Trần Cận Nam đáp:

- Dạ! Trong chỉ dụ của Vương gia viết: Diên Bình Quận Vương nhà Đại Minh ra lệnh: Phái Trịnh Khắc Sảng vào công cán ở Trung Nguyên. Hễ thấy việc có lợi cho nhà nước là nhất thiết được tùy nghi hành sự.

Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Tùy nghi hành sự là thế nào?

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tùy nghi là đừng để thua lỗ, khó đếch gì mà phải giải thích? Lão già nhà gã bảo gã hễ có thể chiếm được cái gì là chiếm lấy không nề nang ai cả.

Không ngờ Trần Cận Nam lại đáp:

- Thế là Vương gia chỉ thị cho nhị công tử hễ thấy việc gì có lợi cho quốc gia, công tử cứ việc tự quyết định mà làm, bất tất phải trở về xin mệnh lệnh của Vương gia nữa.

Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Người có vâng tướng lệnh của phụ vương ta không?

Trần Cận Nam đáp:

- Dĩ nhiên thuộc hạ phải kính cẩn tuân theo tướng lệnh của Vương gia.

Trịnh Khắc Sảng nói:

- Hay lắm! Vậy người tự chặt đi một cánh ta.

Trần Cận Nam kinh hãi hỏi:

- Tại sao vậy?

Trịnh Khắc Sảng lạnh lùng đáp:

- Người không kính trọng ta, tức là không kính trọng phụ vương, không biết đến bậc trưởng thượng. Hơn nữa ta coi hành vi của người hiển nhiên ra dạ bất thần. Hừ! Người hết mình bồi dưỡng thế lực ở Trung Nguyên, mở mang Thiên Địa Hội thì còn coi nhà họ Trịnh tại đảo Đài Loan vào đâu nữa?

Trần Cận Nam run lên đáp:

- Thuộc hạ quyết không có ý như vậy.

Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Quyết không có ý như vậy ư? Trong cuộc đại hội ở Hà Gian mới đây, quần hào suy tôn ta làm minh chủ tỉnh Phúc Kiến, người đã biết chưa?

Trần Cận Nam đáp:

- Dạ! Đó là anh hùng thiên hạ đều kính trọng tấc dạ trung trinh của Vương gia đã hết lòng vì nước.

Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Bọn Thiên Địa Hội các người được làm minh chủ ở mấy tỉnh?

Trần Cận Nam lẳng lặng nghĩ thầm:

- Té ra y nổi nóng căm hận Thiên Địa Hội áp đảo y.

Trịnh Khắc Sảng không thấy Trần Cận Nam đáp liền hỏi tiếp:

- Thiên Địa Hội các người làm minh chủ những bốn tỉnh mà ta chỉ có một tỉnh. Nếu đem họ Trịnh so sánh với Thiên Địa Hội thì ra nhà ta không vào đâu hay sao?

Trần Cận Nam đáp:

- Xin nhị công tử minh xét cho. Thiên Địa Hội của bọn thuộc hạ là vâng tướng lệnh của Quốc tính gia lập ra chỉ vì mục đích phản Thanh phục Minh diệt

trừ Thát Đát. Vậy Thiên Địa Hội và vương gia vốn là một nhà, làm gì có chuyện riêng tư?

Trịnh Khắc Sảng cười lạt hỏi:

- Bọn Thiên Địa Hội chỉ biết có Trần Cận Nam, họ chẳng biết đến Trịnh gia ở Đài Loan là gì? Trường hợp mà Thiên Địa Hội làm nên đại sự diệt xong bọn Thát Đát thì giang sơn này cũng là của Trần Cận Nam chứ đâu phải của nhà họ Trịnh chúng ta?

Trần Cận Nam đáp:

- Nhị công tử nói thế là sai. Sau khi diệt trừ bọn Thát Đát, chúng ta cùng thờ hất duệ nhà họ Chu lên Hoàng đế nhà Đại Minh.

Trịnh Khắc Sảng hỏi:

- Người nói câu này nghe đẹp đấy lắm! Nhưng hiện giờ người đã coi họ Trịnh ta không vào đâu thì rồi đây người còn biết đến nhà họ Chu là gì nữa?

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta bảo người tự chặt tay, người không tuân lệnh, mà hiện giờ thế lực của người ở Trung Nguyên rất lớn, vậy người giết quách ta đi!

vietkiem.com